

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

De set en set

Carina Filella

No passa res

No passa res perquè es doni una matèria més en castellà", va dir dilluns el primer secretari del PSC, Salvador Illa, a propòsit de la infausta ordre d'execució de la sentència del TSJC que obliga a impartir el 25% de les hores lectives en castellà a les escoles de Catalunya. "No passa res", diu. No, no passa res ni amb aquesta intrusió dels tribunals a l'escola ni amb els atacs –perseverants i implacables, de dins del món judicial però també del social i, sobretot, del polític– contra la nostra llengua. Ni amb l'espionatge del *Catalangate* a diversos polítics i líders d'entitats independentistes, més enllà de fer cessar la directora del CNI. Ni amb les penúries de l'audiovisual i els continguts digitals (tant si parlem de presència de la llengua com d'ajuts per fer-la possible). Ni passa res si hem de veure una pel·lícula brillant com la d'*Alcarràs* amb subtítols en castellà en els cinemes catalans. Ni han passat gaire coses després de tots aquests anys amb presos polítics i exiliats, ni amb centenars de processos judicials oberts vinculats a la militància independentista dels afectats. Ni ha passat res en cap suposada taula de diàleg amb el govern espanyol. Ni passa res mentre deixem avançar l'extrema dreta. Ni passa res, mai en res, quan els de fora són els que han de decidir per nosaltres. I mentre no fem que passi alguna altra cosa, mai no passarà res de bo. Perquè, i tant que passa, senyor Illa. Darrere del "no passa res" s'amunteguen massa coses. I davant d'aquesta paràlisi enquistada en el "no passa res" només queda l'opció de moure fitxa amb el dit ferm.

EDITORIAL

Un cap de turc no resol el problema

L'escàndol de l'espionatge d'estat perpetrat contra l'independentisme català ha tingut una primera conseqüència amb l'anunciada destitució de la directora del CNI, Paz Esteban. Era, sens dubte, la peça més assenyalada, també la més feble en la cadena de responsabilitats d'aquest cas, i és el cap de turc que Pedro Sánchez posa sobre la taula per intentar tancar aquesta crisi i salvaguardar l'estabilitat del seu govern i potser la legislatura. Aquest i altres moviments, com ara la resurrecció de la comissió de secrets oficials o l'anunci d'una reunió imminent entre Sánchez i el president Pere Aragonès, són símptoma de la gravetat dels fets i de la inquietud que ha provocat a La Moncloa, però no resolen res i no poden servir per

girar full com si no hagués passat res. Perquè mentre la ministra de Defensa, Margarita Robles, persisteix en l'elogi numantí al CNI, presenta la destitució com un pas de "modernització" i rebutja fer autocrítica o assumir cap responsabilitat política, continuem sense saber com és possible que en un estat democràtic i de dret s'hagi pogut ordenar, autoritzar o permetre l'espionatge massiu a ciutadans per les seves idees o activitats polítiques amb una eina tan altament invasiva i difícil d'acotar com el programari Pegasus.

La qüestió de fons no és el nom de la funcionària que dirigia el CNI o el de la que el dirigirà a partir d'ara, sinó quin control democràtic s'exerceix

sobre els serveis secrets i, en definitiva, quina classe de democràcia té l'Estat espanyol. Per això és necessari saber quants i quins espionatges es van demanar, i quants i quins es van fer en realitat, sobre quins indicis delictius es van demanar, amb quina base legal i acotacions es van autoritzar, quantes persones han sofert un espionatge prospectiu i per tant una vulneració flagrant dels drets constitucionals, o fins a quin punt hi ha un "espionatge patriòtic" facultat per posar uns interessos polítics per sobre de l'estat de dret, la Constitució i la democràcia. Calen explicacions, cal desclassificar els documents que afecten aquest cas i cal escatir la responsabilitat política de l'abús de poder que s'ha comès.

La foto

Bon Nadal! Sota un imponent sol primaveral, les paradetes de Santa Lúcia i un gran arbre han tornat aquests dies a l'avinguda de la Catedral i al pla de la Seu, atretzo d'una pel·lícula ■ JPF

La frase del dia

Javier Pérez Royo

CATEDRÀTIC DE DRET CONSTITUCIONAL

“L'autorització judicial és una garantia molt dèbil. Que hi hagi autorització no vol dir que el jutge controli el que s'està espionant”

Keep calm

M' he llegit aquesta petita gran novel·la que ha escrit Vicenç Villatoro titulada *Tren a Maratea*, publicat per Edicions Proa. Un llibre que és molt més que la història d'un retorn del coprotagonista, Antonio Lamarca, al seu poble natal trenta anys després que se n'anés. I mentre llegia no podia evitar pensar en una altra novel·la. No, no és *Il gattopardo*. Tot i que el llibre de Giuseppe Tomasi di Lampedusa hi apareix perquè la professora universitària que acompanya Lamarca en el seu viatge en tren de Nàpols a Maratea li'l regala i, a més, hi ha unes referències molt ben lligades i encertades amb la tra-

L'essència

Martí Gironell

ma. Però no. No és aquest. Tot llegint Villatoro ressonaven en el meu cap aquestes paraules: "L'home que s'ha perdut a si mateix pot recuperar la pròpia existència tan sols trobant imatges, sons i veus de la infantesa." Ho va deixar escrit Umberto Eco poc després de publicar *La misteriosa flama de la Reina Lona*. En aquesta novel·la, el protagonista, Giambattista Bondoni, Yambo per als amics, és un col·leccionista de llibres antics que per un problema de salut perd la memòria lligada a les emocions, fins al punt que no reconeix ni la seva dona. El seu metge de capçalera li dona la recepta per recuperar-la, la memòria: la lectura dels lli-

bres de la seva infantesa i així recordar el seu passat. Per fer-ho, Yambo es trasllada físicament al territori de la seva infantesa, al seu poble natal, perquè els records siguin més vius. Lamarca també torna a Maratea per recordar i retrobar-se a si mateix i fer-ho en els llocs on s'havia sentit viu, on havia tastat, flai-rat, vist, experimentat la vida, i ho fa just abans de morir. Anys més tard d'aquesta novel·la, Eco escriuria que "la por de morir dona ales als records". I Villatoro ens convida a fer aquest viatge i a pujar en aquest tren sense recances i a no deixar mai de visitar la nostra pròpia Maratea. Així no perdrem mai la nostra essència.